

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 104

číslo: 6

11. února 2024

Cena: 12 Kč

Patriarcha Církve československé husitské Tomáš Butta společně s Kulturní radou Církve československé husitské si vás dovoluji pozvat k setkání při příležitosti letošního

174. výročí narození Tomáše Garrigua Masaryka,

které se koná pod záštitou 1. místopředsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Věry Kovářové v rámci projektu „Naše a evropská společnost“ v budově Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v Praze 1, ve Sněmovní 4, v sále Státních aktů

v pondělí 4. března 2024 od 16 hodin.

V programu: úvodní pozdravy a projevy
Ing. Věra Kovářová,
1. místopředsedkyně Poslanecké sněmovny
Parlamentu ČR
ThDr. Tomáš Butta, Th.D., patriarcha ČČSH
Doc. ThDr. David Tonzar, Th.D., Dr. h. c.,
pražský biskup ČČSH
přednášky:
prof. PhDr. Jaroslav Pánek, DrSc., dr.h.c.,
historik, pracovník Historického ústavu AV
ČR, v. v. i.
„T. G. Masaryk a národní obrození v českých
dějinách“
doc. PhDr. ThLic. Marek Šmíd, Ph.D. et Ph.D.,
vedoucí katedry církevních dějin a literární
historie Katolické teologické fakulty UK
„T. G. Masaryk a katolická moderna“

Hudební vystoupení: Vocalissimo, pěvecký soubor Gymnázia Jana Keplera v Praze pod vedením sbormistra Romana Michálka

Projekt je uskutečněn za laskavé podpory Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a Ministerstva kultury České republiky.

„Ať vždy žiji přítomný okamžik a z každé chvíle se raduji, ať přijímám obtíže na cestě k míru, ať stejně jako Ježíš беру tento hříšný svět takový, jaký je, ne jaký bych ho chtěl mít. Ať mám důvěru, že v odevzdání se do jeho vůle Ježíš vše dobře zařídí, ať jsem v tomto životě šťastný přiměřeně a v tom budoucím s Ježíšem svrchovaně.“
Reinhold Niebuhr, profesor a protestantský teolog

Pro děti, co ještě neumí používat zpěvník

Není to snadné přivádět malé děti na nedělní bohoslužbu. Už jen se v zimě v neděli ráno vypravit z domu dává zabrat, obzvláště když je děti v rodině víc. Ještě náročnější to ale bývá při bohoslužbě, kdy jako rodič kolikrát přemýšlíte, zda bude účinnější hluché dítě mračivým pohledem pokárat nebo začít uplácet sušenkami a hračkami. A v duchu děkujete Farškému, že liturgie je zpívána a varhaníkoví za to, že se neváhá opřít do pedálů a přehlušit dětské povídání a skotačení.

A po bohoslužbě občas přijde na mysl i otázka, jestli to má všechno vůbec smysl? Co z toho ten preck má, když na něj skoro pořád děláme „pššš“ nebo odvádíme jeho pozornost jinam? K čemu ho tím vlastně vychováváme? Jakou mu dáváme možnost bohoslužbu prožít? Nebylo by lepší počkat s chozením do kostela, až trochu vyroste? Třeba bude klidnější, až bude umět číst a bude moct koukat do zpěvníku...

Z nějakého takového podobného víru rodičovských otázek vznikl nápad vytvořit obrázkovou liturgii pro

nejmenší. Obsah obrázků je konzultován při setkáních metodiků duchovní péče a ještě není finální.

I tak si ale obrázky již našly cestu na bohoslužby, protože řada rodin z naší církve se ochotně zapojila do jejich testování. Zatím se dá říct, že do dětských rukou se pro svou odolnost nejlépe osvědčily zalaminované kartičky spojené kroužkem. A nejvíce vyhovují předškolákům a prvňákům, kteří už si mohou zkoušet přelaskovat slova na kartičkách. Mladší děti obrázky spíš jen listují a mohou díky nim získat trošičku lepší představu, v jaké fázi bohoslužby se zrovna nachází a jak dlouho ještě budou muset být potichu. Samozřejmě

žádná kartička nezaručí, že se děti při bohoslužbě nebudou nudit a rušit ostatní. Ale až nám po bohoslužbě hlavou zase budou vířit rodičovské otázky týkající se slavení liturgie s dětmi, budeme si aspoň moci říct: zkoušíme to a děláme, co zkusíme!

Anna Radová

BOHOSLUŽBY PRO DĚTI NA ZDERAZE

Náboženská obec při kostele Církve československé husitské sv. Václava Na Zderaze v Praze 2, Resslova 6, zve děti a jejich rodiče na dětské bohoslužby. Každou první lichou neděli v měsíci. Setkání se uskuteční: 3. 3., 14. 4., 12. 5., 9. 6. 2024 V 9.30 hodin. www.zderaz.cz. **red**

Cestou meditace

Není to tak dávno, co slova MEDITACE, KONTEMPLACE, MYSTIKA, vzbuzovala mezi členy naší církve nedůvěru, možná i strach. Proto ti, kteří cítili potřebu prohloubení modlitebního života, kdo toužili po bližším kontaktu s Bohem nebo po setkání s podobně naladěnými lidmi, chodili často na radu jinam. Dnes se našťastí situace změnila. Duch Boží vane, jak se jemu líbí. A ukazuje se, že prastaré formy zbožnosti, jakými jsou mystika a její projevy, jsou životné i dnes a že překračují hranice církví, ba i náboženských směrů. Ale nemusíme chodit příliš do šířky. Stačí podívat se do minulosti, ke kořenům naší církve, a objevíme spiritualitu našich předchůdců. Teď naopak někteří hledající odjinud přicházejí pro inspiraci k nám, do našich shromáždění, jak jsme se nedávno přesvědčili.

V sobotu 20. ledna 2024 se uskutečnilo v Chrámu Spasitele v Brně-Židenicích setkání nazvané Cestou meditace – seznámení s různými směry křesťanské meditace. Organizátoři pozvali zástupce meditačních skupin, které působí v oblasti brněnské diecéze. Prostory pod kostelem na Karáskově náměstí i zinní modlitebna jsou ideálním místem pro podobná setkání. Zdejší farářka Anna Štěpánková byla nejen organizátorkou celé akce, ale i jednou z doprovázejících. Setkání tvořily čtyři bloky, kdy po teoretickém úvodu následovala vždy praxe.

V první části představila Anna Štěpánková křesťanskou meditaci, jak ji učí následovníci Angličana Johna Maina. Dnes už se jedná o celosvětové hnutí. Předností tohoto směru je jednoduchost. Druhým přednášejícím byl brněnský farář Jan Jonáš Zaplatil, který se věnuje tzv. modlitbě srdce neboli Ježíšově modlitbě. Ta má dlouhou tradici v pravoslavi, je však velmi oblíbená i jinde. Jáhanka Radana Váňová ze Zlína pak mluvila o škole Jana Šedivého, který je dlouholetým doprovázejícím

v Německu, kde žije, a přijíždí vést kurzy kontemplace i k nám. Jsou organizovány Sdružením pro kontemplaci.

Závěrečné vystoupení brněnského biskupa Juraje Jordána Dovaly nazvané kontemplativní modlitba bylo vyvrcholením setkání. Teorie s praxí se spojila v jedno – v život prožívaný v souladu s celým stvořením i jeho Tvůrcem, život, v němž hlavním hybatelem je láska. Byla to motivace pro všechny účastníky, aby začlenili meditaci do svého běžného života a učili se vnímat Boží přítomnost v každém okamžiku.

Kdo by si myslel, že všech více než třicet přítomných po celou dobu jen sedělo, poslouchalo a mlčelo, ten je na omylu. Mezi jednotlivými částmi hlavního programu byl prostor pro meditační chůzi, pro nácvik ladného tance k Boží oslavě, byla tu možnost nahlédnout do zahrady a v neposlední řadě i ochutnávka výborného občerstvení. V závěru tohoto bohatého ale převážně mlčenlivého odpoledne začali spolu účastníci konečně

mluvit a sdělovat si své dojmy, zkušenosti, nápady. Sešla se tu pestrá skupina lidí různého věku, z odlišného církevního prostředí, přijeli dlouholetí účastníci různých duchovních cvičení, ale nechyběli ani lidé teprve hledající nějaké zakotvení. Rozcházelí jsme se s povznesenou myslí, s vděčností organizátorům i přednášejícím a s přáním opakovat podobná setkání alespoň jednou za rok.

Radana A. Váňová

Z probíhající diskuse nad otázkou přístupu církve k homosexualitě

V minulém roce jsme na stránkách Českého zápasu zveřejnili několik příspěvků odražejících téma přístupu církve k homosexuálně orientovaným lidem, včetně otázky církevního požehnání těmto párům a možnosti vykonávat povolání duchovního. K tématu se v čísle 31 z 30. 7. 2023 vyjádřil bratr patriarcha Tomáš Butta, v č. 34 z 20. 8. 2023 pak bratr biskup Lukáš Bujna. Tato diskuse v církvi pokračuje, a tak dáváme prostor dalším hlasům, které se k problematice chtějí vyjádřit.

Rádi bychom zároveň zdůraznili, že stanoviska zde zveřejněná nepředstavují nutně názory redakce, redakční rady, ani oficiální stanovisko církve.

Odpověď na polemiky k článku ze 43. čísla 2023 Českého zápasu

K příspěvku br. Radka Zapletal

Nejprve chci poděkovat br. Radkovi, že ve své reakci uvádí věcné protiaргumenty, na které je možno konkrétně reagovat:

I. argument: praxe kněžského svěcení žen v konfliktu s Pavlovým pokynem (1 K 14,34)

Odpověď na tuto námitku je částečně obsažena již v mém původním článku, v němž na tuto církevní praxi upozorňuji se zdůvodněním, že v tomto bodě došlo k převažujícímu konsensu, který ovšem v případě svěcení homosexualitu praktikujících jedinců nepaduje. Jedním z důvodů, proč je mnohem obtížnější tohoto konsensu dosáhnout, je výrazně odlišné hodnocení těchto dvou porovnávaných jednání v Písmu sv.

Мlčení žen v církevním shromáždění v době silně patriarchální společnosti, kdy nositelem většiny práv byli pouze muži, bylo tehdejší dobově ovlivněnou praxí, přičemž pokyn ap. Pavla zůstal bez připojení dalšího negativního hodnocení, a také bez nároku na ev. trest. Navíc: na jiném místě Pavel např. akceptuje hlasité náboženské projevy žen: prorokování i modlitbu (1 K 11,5), přičemž i Pavel připouští, že prorokování má v sobě prvek učení i povzbuzování (1 K 14,31). Pavlův pokyn tak není principiálním zákazem, ale je motivován tím, aby žena neučila, tj. neřídila /neovládala/ muže (1 Tm 2,12), proto mohlo mnohem snadněji dojít ke konsensu, že tento Pavlův pokyn nemusí být přijímán jako všeobecný princip stanovený Hospodinem do každé situace a doby. A tak dodnes i ty církve, které ženy nesvětlí, ženám vesměs umož-

ňují náboženskou výuku dětí apod. Naproti tomu zákaz praktikování homosexuality i jiného neheterosexuálního příp. incestního jednání, které se vyskytovalo jak v neizraelských národech doby SZ, tak i v době NZ, je spojen s výslovně zamítavým postojem připisovaným ne některému z Božích služebníků, jako byl např. ap. Pavel, ale přímo Hospodinu a takový zákaz byl spojen i s nárokem na trest, a to trest nejvyšší možný.

II. argument: je-li nějaký sklon vrozený, přirozený (vůlí jedince neovlivněný), resp. je-li nedílnou součástí Božího stvoření, pak se tímto samotným faktem stává automaticky jeho event. realizace mravně neutrální či společensky přijatelnou. Zde, věřím, že není třeba uvádět příklady jednání, u kterých panuje všeobecný konsensus, že jejich praktikování je nepřijatelné, navzdory faktu, že sklony k takovému nepřijímanému jednání jsou či mohou být vrozené. Proto tento argument není možno uznat za platný.

Rozšiřující poznámka mimo reakci na článek br. Radka:

Všichni lidé se rodíme s nejrůznějšími sklony a danostmi k věcem dobrým, ale i nedobrym. Tak tomu nebylo od počátku stvoření, ale dle svědectví Písem si lidstvo samo zvolilo možnost – v rozporu s Božím přáním – určovat dobro a zlo (Gn 2,16n), přičemž se dopustilo a dopouští omylů, které mají následky nejen pro daného jedince, ale mj. i pro jeho dědice, kteří si nemohou selektivně vybírat, co dobrého z dědictví (následků ať už kulturních, ekonomických, genetikých, duchovních, ekologických apod.) po předcích zdědí nebo jaká negativní dědictví nezdědí (např. Ex

34,7). Bylo by proto biblicky nesmyslné z realizace případného nedobrého jednání člověka nebo z event. vrozeného sklonu k takovému jednání obviňovat Stvořitele. Prostor pro současnou nemalou moc negativních jevů je dán pádem lidského vědomí a bytí na pozemskou úroveň našeho časoprostoru a nikoliv primárním přáním Tvůrce.

III. argument: akceptace manželské rozluky duchovních v aktivní službě a) I přes všeobecně přijímané tole-

rování tohoto jevu, stále platí konsensus v jeho hodnocení jakožto jevu negativního, nikoliv normotvorného. Argumentace, že když osobě „A“ je tolerován jistý typ negativního jednání, má osoba „B“ automatické právo na toleranci jiného typu negativně hodnoceného jednání, je pochopitelně – nejen z pohledu etiky – slabou obhajobou.

b) Co je však ještě závažnější, to je přístup Písma k těmto oběma jevům. Zatímco SZ i NZ připouští, byť pro

„tvrdost lidských srdcí“ (Mk 10,5), možnost manželské rozluky vydáním rozlukového listku, v případě praktikování homosexuálního chování tato tolerance je v Písmu nulová a nedohledatelná. Co však dohledatelné je, jsou velmi silné odsudky tohoto jednání spojené s maximálními tresty. A opět jsme se okruhem vrátili k otázce hermeneutického přístupu k těmto textům; nicméně i kdyby jednou církev došla ke konsenzu jejich

Pokračování na str. 4

Nad Písmem

Proměnění na hoře Tábor

Vážené sestry a bratři, v šesté neděli po svátku Tří králů jsme pozváni biblickým textem na Tábor.

V Čechách jezdíváme do Tábora, jsme-li v Izraeli, pak vystoupáme na horu Tábor. Jdeme s Ježíšem a jeho třemi učedníky, Petrem, Jakubem a Janem... Ještě bychom mohli vzpomenout výpravy dětí na tábor, což znamená letní družné společenství, připomenout si můžeme „tábor lidu“, což znamená manifestační shromáždění s politickými požadavky na rovnoprávné postavení českého národa v Rakousko-uherské monarchii, obvykle na památných horách Čech a Moravy.

A všechno spolu souvisí. Spojníkem je přímý vhled, zření, komunikace, navázání na tradici, přímé slyšení a vyslyšení z výšin nejvyšších. Není náhodou, že kostel v Táboře je zasvěcen události Proměnění Páně. Některé výroky Pána Ježíše jsou jednoduché, osvojujeme si je a stávají se pravidlem pro náš život. Tábor, hora Proměnění Páně, takovým návodem není, je příběhem pro pochopení, kým Ježíš je.

Ježíš se vydává do ústraní, na horu Tábor, aby mohl zažít mimořádné propojení, setkání a rozhovor. Je „proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by ho žádný bělič na zemi nedovedl vybělit. Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem.“ (Mk 9,2-3) Zářivá bělost je vyjádřením propojení se Svatým Hospodinem na nebesích.

Proč se ukázali právě tito dva, Mojžíš a Eliáš? Proč je rozhovor s nimi důležitý? Petr, Jakub a Jan vidí, jak Ježíš s nimi rozmlouvá. Proměna, oblak, hlas z nebe, výzva k poslouchání, tak se spojuje Exodus a Sinaj s Ježíšem. Rozmlouvat znamená v tuto chvíli navazovat na tradici. Mojžíš reprezentuje Zákon, Eliáš proroky. Ježíš v předchozí kapitole klade učedníkům otázku: „Za koho mne pokládáte vy?“ Cesta na horu Tábor je pokračováním rozhovoru, dnes bychom řekli, vyjádřením zážitkovou formou. (Mk 8,29) Setkání s nimi není jen zajímavým mystickým zážitkem. Je vyjádřením návaznosti na historii. Událost si najde své osvětlení pro učedníky, svou tečku, až v budoucnosti. Světlo vzkříšení spojuje zář Proměněného, potvrzení, že on Kristus je očekávaný Mesiáš. Není to událost k vyprávění hned teď, je zatím jen zážitkem pro tuto chvíli. Je vysloven paradox, kdy apoštolové, a je to tak lidské, by se rádi zastavili, ba zabydleli v tomto místě a stavu, usídlili se, aby ta krásná chvíle nikdy neskončila. Ježíš je ten, kdo vysvětluje, že právě toto setkání je vybidnutím nezůstat stát a nezabydlet se, i když by to bylo tak lákavé a příjemné. Je třeba provázat minulost přes dnešek, pro porozumění budoucím událostem, které se zcela ozřejmí až po událostech spočívajících v budoucnosti ještě vzdálenější. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. (Mk 9,9) Je třeba pokračovat dál. Vrátit se dolů, jít cestou, která přinese těžkosti, utrpení. Jakoby si měli Petr, Jakub a Jan teprve až po vzkříšení ťuknout na

čelo a uvědomit si: tak proto jsme tehdy viděli Ježíše proměněného do záře Poznání a slyšeli: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouvejte.“

V liturgických textech se dostává místo tomuto čtení také v určitých souvislostech. Upozorňuje a vysvětluje, předznamenává i dotvrzuje roli trpícího Mesiáše i jeho vítězství Nanebevstoupení.

Nedávno, koncem ledna, jsme prožívali Týden modliteb za jednotu křesťanů. Je zajímavé rozhlédnout se, kdy je perikopa o Proměnění Páně čtena v bohoslužebných knihách církevního roku. V protestantském prostředí je umístována v církevním roce těsně před začátek doby postní, čte se poslední neděli před první postní nedělí, tedy před Popeleční středou. Jako projev vděčnosti za vítězství nad Turky u Bělehradu zavedl papež Kalixt III. roku 1457 svátek Proměnění Páně na 6. srpen. (Jako zdůraznění vítězného Krista, který ochránil svůj lid?)

Je zajímavé, že svátek Proměnění Páně byl zamýšlen umístit tak, aby byl společným svátkem reformovaných i katolické církve. To se však nestalo.

Kostely zasvěcené svátku Proměnění Páně a Nejsvětějšímu Spasiteli – Salvátoru, jsou vždy vyznáním a připomínkou nezbytné bezprostřední blízkosti Krista a člověka toužícího věrně a obětavě následovat Krista v jeho pravé podobě. Historie evangelického a katolického kostela na Starém Městě v Praze, zasvěcených Salvátoru, souvisí s událostí na hoře Tábor a souvisí s historickými souvislostmi, ve kterých a kým ony kostely zasvěcení dostávaly. Preobrazeníje – Proměnění, je téma, ve kterém si východní ikonopisci velmi rádi pohrávají s osvěcením, odleskem a vnitřní září modlitebníků a světců.

Ježíš si vybírá pro tuto chvíli jen tři blízké učedníky. Očekává intimní prožitek, který pochopí ti nejbližší bez dlouhého učitelského výkladu. Oni se stanou svědky události, o které bude třeba později vyprávět. Rozpomínám se na píseň ze Svatojánského kancionálu v našem zpěvníku umístěnou pod číslem 62: „K nebesům zření můj, nechvěj se nelekej, ty srdce mě...“

Vzpomínám na slova blahoslavenství v liturgii, kdy jsme před jazykovou úpravou současného znění zpívali „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha zřítí budou.“ Viz Mt 5,8 podle ekumenického překladu. Postrádám pojem zření, které vystihuje širší vjem, než vidění zrakem. Zříme a vnímáme více smysly, než jen okem, zříme srdcem, duší, vnitřním zrakem, zakoušíme poznání.

Ať už se nám dostane světla k prozření, k onomu prohlédnutí, pro které není slov („Nevěděl, co by řekl, tak byli zděšeni.“ – Mk 9,6), před či po pašijových událostech, pomyslete na Áronské požehnání „...nechť Hospodin nad tebou rozjasní svou tvář a je ti milostiv...“, aby se světlem upokojilo tvé srdce a rozpoznávalo nikoli ve zděšení, ale důvěře, radosti a lásce svou životní cestu prozářenou světlem Nejvyššího.

Libuše Roytová

Nebeský Otče, ty jsi pro nás zdroj světla a pochopení nad slunce jasnější.

Kéž se neuzavíráme jen ve vlastních slovech, názorech a jednáních.

Upokoj naši mysl, abychom do pokojíku svého srdce nechávali vstupovat tebe. Amen

Z kazatelského plánu

Poslední neděle po Zjevení

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po tvých stezkách. Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása. (Žalm 25, 4-5)

První čtení: 2. Královská 2,1-12

Tužby pro dobu po Zjevení:

2. Abychom Pána Ježíše slovy vyznávali i životem následovali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom Božímu slovu pozorně naslouchali a ve skutek je uváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, světlo tvé pravdy zazářilo do našich srdcí. Proměň nás skrze svého Syna, abychom evangeliem proměňovali svět! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korinským 4,2-6

Evangelium: Marek 9,2-9

Verš k obětování: Žalm 27,1

Verš k požehnání: Marek 9,7

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žes nás pohostil u svého stolu. Osvobod' nás od duchovní pýchy a daruj nám vytrvalou důvěru ve tvé milosrdenství! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 136, 148, 54, 172, 179

Můžete si přečíst

I každému z nás byl zapůjčen čas

Stanislav Kubín: *Zapůjčený čas*
Ilustrace: Jiří Sklenička - Zderazský,
Štefan Škapík. Vazba a tisk:
POLYGRAFIE TUL 2023, 207 stran

„Čas sám nic nemění, nenapravuje,
nenarovnává. Čas dělá jenom jedno
jediné. Plyne. Všechno ostatní musí
udělat někdo jiný. Čas k tomu dává
jenom čas.“ Benjamin Kuras

Na sklonku léta mě nenadále potkaly
urputné bolestivé problémy. Jejich
odstranění vyžadovalo urgentní hos-
pitalizaci a dva nepřijemné lékařské
zákroky. Do nemocnice jsem si – mi-
mo jiné – vzal s sebou v rychlosti
i ještě téměř čerstvou knížku Standy
Kubína *Zapůjčený čas*. Při pohledu
zpět musím říci, že jsem dobře udě-

Promluvy potom zazněly při boho-
službách slova v řadě našich ná-
boženských obcích. Na konci každé
kapitoly nám dává autor pona-
hlédnout do své vlastní knihovny,
kde pod nadpisem Přečteno nalez-
neme řadu citátů moudrých lidí
různého zaměření a z různých časů.
O autorově širokém literárním zábě-
ru hovoří i v závěru knihy připojený
rejstřík téměř šedesáti autorů zmí-
něných citátů. A je to opravdu velmi
pozoruhodná různorodá rodina
moudrých osobností, které si Stan-
da Kubín do své knížky přizval na
pomoc. Posuďte sami, námátkou uvá-
dím: Aurelius Augustin, Zbygniew
Czendlik, Miloň Čepelka, Ladislav
Heryán, Miroslav Horníček, Carl
Gustav Jung, Juraj Kukura, Benjamin

Setkání s knihou „Zapůjčený čas“
a jejím autorem
Stanislavem Kubínem.

22. února 2024 od 17:00 hodin
Krajská vědecká knihovna, malý sál,
Rumjancevova ul. 1362/1 Liberec
Moderátor: Ing. Bořek Shejbal
Hudební spolupráce: Jaromír Cvejn & spol.

lal. Knička sice spatřila světlo světa
koncem června, kdy byla v Liberci
oficiálně představena literaturu mi-
lující veřejnosti. I já jsem od autora
obdržel „protekční“ výtisk s věno-
váním, ale jak už to tak někdy bývá,
útlá knížka skončila v knihovně mezi
těmi, u kterých bych měl v plánu je
v nejbližší době přečíst. (Až budu
ovšem mít čas!!!).
Dovolil jsem si v úvodu vypůjčit
citát Benjamina Kurase jako odra-
zový můstek: Nedostatek času mi
nedovolil, abych se na Standovu
knížku vrhl v tehdy nejbližší možné
době. „Čas dělá jen jedno jediné.
Plyne. Všechno ostatní musí udělat
někdo jiný. Čas k tomu dává jenom
čas.“ V případě knížky *Zapůjčený*
čas daroval prostor na její přečtení
paradoxně můj nedobrý zdravotní
stav. V situaci, kdy jste napojení na
různé kapačky a z vašeho těla visí
hadičky atd. – jak je milé a povzbuz-
ující odpoutat pozornost od dění
okolo fyzického těla, které se stejně
jednou obrátí v prach, a ponořit se do
myšlenek povznášejících vzhůru,
„tam, kde i smrt je čistá“ (A. de Saint
Exupéry). Díky, Stando, že jsem měl
tvou knížku v nemocnici u sebe.
Teď si s hrůzou uvědomuji, že mým
úkolem je zde vlastně tuto zbrusu
novou Standovu knížku představit
– a já místo toho unikám někam do
osobní roviny a nadoblačných výšin.
A tak se honem vraťme na zem:
Knička má celkem 207 stránek.
Sličné ilustrace jsou od osvědčených
„dvorních“ ilustrátorů Ing. Jiřího
Skleničky Zderazského a Štefana
Škapíka. Naleznete zde 45 zamyš-
lení, esejů, promluv a další, např.
Slovo k vernisážím.
Autor vybíral z více než 200 textů
různého obsahu z počátku 80. let
minulého století až po rok 2020. Za-
myšlení jsou inspirována epistolními
texty v rámci bohoslužeb, jak je do-
poručuje Ekumenický lekcionář.

Kuras, Arnošt Lustig, T. G. Masaryk,
Petr Prokop Siostrzonek, Antonín
Sova, Marek Orko Vácha a řada
dalších...
Standa Kubín je na sebe, coby
spisovatele, přísný. Lze tak usuzovat
i na základě datování některých
textů, kdy dva letopočty v záhlaví
signalizují, že se k nim např. po
letech znova vrátil a pravděpodobně
upravil, přepracoval nebo zaktua-
lizoval.
Já osobně jsem zrod nové publikace
přivítal s radostí ještě z jednoho
důvodu. Profesního. Jako farář už
téměř půlstoletí zápasím s biblic-
kými texty, abych potom – pokud
možno věrně a srozumitelně – pře-
tlumočil Boží slovo sestrám a brat-
řím pod kazatelnou. Jsem vděčný za
inspiraci a nahlédnutí do kazatelské
dílny někoho druhého. I za tuto
možnost tedy Standovi Kubínovi
děkuji.
Stanislav Kubín v Prologu svého
nového literárního dítko píše: „Čas,
věnovaný vzniku zmíněných zamyšle-
ní, promluv a článků i jejich ná-
sledným zpracováním, byl mi jako
autorovi, ale i potenciálním čtená-
řům, toliko zapůjčen. A tak prosím,
aby tato knížka byla považována za
úrok z hřivny, kterou mi poskytl
Hospodář. Především na něm pak je
posoudit, jak dalece jsem, jako autor,
svěřenou hřivnu zúročil.“
Kničku *Zapůjčený čas* Stanislava
Kubína vám velice rád doporučuji.
I nám byl určitý čas zapůjčen, i my
budeme jednou dotázáni, jak jsme
svěřené hřivny zúročili. Po přečtení
Kubínovy knížky jsem přesvědčen,
že čas k napsání této knihy věnovaný
– jak on říká Hospodářem zapůjčený
– zúročil beze zbytku. *Zapůjčený čas*
by se zcela jistě mohl také stát
dárkem někomu z vašich blízkých -
zúročenou hřivnou.
Benjamin Mlýnek

Rozvoj Evropy záleží na rozvoji regionů

Tak by mohlo znít motto konference,
kterou uspořádalo 18. 1. 2024 ve
svých prostorách Ministerstvo pro
místní rozvoj ve spolupráci s Aso-
ciací euroregionů ČR a Slavonic
Europe – mezinárodní sítí pro
spolupráci Slovanů pod názvem:
*Konference k budoucnosti a per-
spektivám přeshraniční spolupráce
v kontextu současné Evropy - rok
2024 ve znamení 20 let členství ČR
v EU*. Byla to dle slov náměstka
ministra pro místní rozvoj Radima
Sršně, který pronesl své slovo na
úvod a na závěr, první konference
k tomuto jubileu.

V rámci vstupního panelu na téma:
*Význam přeshraniční spolupráce se
zaměřením na budoucnost* zdů-
raznil Uwe Koch, pověřenec bra-
niborského ministerstva pro vědu,
výzkum a kulturu a zmocněnec bra-
niborské vlády pro Lužici a s ní spo-

jené přeshraniční vztahy důležitost
spolupráce, díky níž je tak pod-
porováno kulturní bohatství, které
v Evropě máme. Jako pověřenec pro
Lužici oceňuje přínos slovanské
menšiny. Regiony – to by se dle jeho
slov mělo stát mottem Evropy, neboť
mohou být ve srovnání s celou
Evropou aktivnější, rychlejší a mo-
hou „stavět i mosty“.
Díky zmínce v projevu o Jednotě
bratrské jsem si dovolila Dr. Kocha
následně oslovit, přičemž v rozho-
voru zmínil další pro nás z hlediska
české historie zajímavé údaje, na
které se můžete těšit v některém
z dalších čísel ČZ a ve větší šíři
v časopisu pražské diecéze Husita.
Hejtman Libereckého kraje a před-
seda euroregionu Nisa Martin Půta
hovořil konstruktivně kriticky
v otázce infrastruktury: dokončení
dálnic na hranice s našimi sousedy.
Tím, že z české strany stále nebyly

dokončeny, brzdí rozvoj přeshraniční
spolupráce. Je sice chvályhodné, že
budeme mít rychlovlak mezi Prahou
a Drážďany, ale bylo by třeba posílit
i železniční dopravu...
Zástupce Evropského výboru regi-
onů Pavel Branda podtrhl důležitost
dvou evropských programů Erasmus
+ a Interreg právě pro přeshraniční
spolupráci. (Pokud vám není tato
organizace, založená v roce 1994 po
vstupu v platnost Maastrichtské
smlouvy, známa, jedná se o poradní
orgán, který zastupuje regionální
a místní orgány v Evropské unii.
Prosazuje jejich zájmy formou sta-
novisek, která předkládá Evropské
komisi a Evropské radě...) První panel
konference se věnoval Integrovanému
záchrannému systé-
mu a horské službě. Řečníci před-
stavili potřebnost přeshraniční spo-
lupráce, díky níž dochází i k zá-
chráně životů.

Druhý panel se věnoval kultuře
a vzdělávání v příhraničním prostoru.
Moderátor panelu Ondřej Havlíček,
tajemník Asociace euroregionů Čes-
ké republiky, upozornil na důležitost
jazyka, který je výrazem dané kul-
tury. Když tedy se sousedy mluvíme
anglicky, stavíme se k sobě jako dva
cizinci a ztrácí se naše sousedská
(kupř. česko-polská) soudržnost.
Na téma jazyka navázala panelistka
Marta Kmeť, ředitelka Pedago-
gického centra pro polské národ-
nostní školství v Českém Těšíně pro
česko-polskou spolupráci. Uvedla
příklad dětí školního věku, žijících
na jedné a druhé straně Českého
Těšína, které doma a mezi sebou
nemluví „ponašemu“ – vlastním
dialektem. Jejich centrum již 20 let
organizuje přeshraniční projekty, na-
příklad: Historie hranic nekončí, Ba-
datelská výuka, velkoplášná hra pro
poznávání Těšínska, která se posléze
stala i deskovou hrou, pexeso – kdy
každá dvojice obsahuje totožné slo-
vo, ale obrázky ve dvojici ukazují
jiný význam těchto slov v češtině
a v polštině ad...

O česko-německých výměnách mlá-
deže, organizovaných Koordinačním
centrem Tandem, hovořila jeho ředi-
telka L. Tarabová. Upozornila na
administrativní zátěž, která bere chuť
lidem, kteří jsou nadšenými orga-
nizátory projektů...
Emeritní ředitelka Krajské vědecké
knihovny v Liberci představila přes-
hraniční projekt mezi knihovnami; za
nejdůležitější považuje nová přátel-
ství, která díky spolupráci vznikla.
Výzkum v oblasti vnímání hranic
představil Karel B. Müller z Vysoké
školy CEVRO, katedry politologie
a mezinárodních vztahů. Uvedl, že
statisticky žije 4 mil. Čechů v po-
hraničních regionech, v celé Evropě
je to 30 – 40 %. Jeho výzva k „od-
lišování bez vymezování“ se může
stát dobrým vodítkem i pro naše
mezicírkevní i vnitrocírkevní vztahy,
i výzvou do celé společnosti.
Celá akce neunikla mediální pozor-
nosti a ještě tentýž den byla zpráva
odvysílána ve zpravodajství ČT. Celý
přenos je možné si pustit na Youtube
i na stránkách Českých novin ČTK:
Živě: Konference o přeshraniční
spolupráci (cesknoviny.cz).
Účastnice konference
Hana Tonzarová (red. zkráceno)

Istanbulská úmluva

24. ledna 2024 Senát České republiky neschválil Istanbulskou úmluvu
(Úmluva Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího
násilí). Ke schválení chyběly dva hlasy. Úmluva bude proto pro Českou
republiku platná pouze částečně (smlouvu podepsala, ale neratifikovala).
To ji řadí ke Slovensku, Maďarsku a Bulharsku. Smlouvu původně podepsalo
45 států, z nichž ji už 37 ratifikovalo.
Istanbulská úmluva je mezinárodní smlouva Rady Evropy zaměřená na
potírání a prevenci násilí na ženách a domácího násilí. Úmluva se také
zaměřuje na prevenci, ochranu obětí a stíhání pachatelů genderově podmí-
něného násilí. I když úmluva mluví výslovně o ženách jakožto primárních
obětech domácího násilí, hned v čl. 2 vybízí smluvní strany k aplikaci sta-
novených zásad na všechny oběti domácího násilí, tedy i na mu-
že, děti nebo seniory. Úmluva vstoupila v platnost až po ratifikaci deseti státy,
z nichž osm muselo být členskými státy Rady Evropy.
V červnu 2018 vydalo sedm českých církví společné prohlášení, ve kterém
odmítají přijetí Istanbulské úmluvy. Podepsaní byli představitelé
římskokatolické i řeckokatolické církve, Jednoty bratrské, Církve adventistů
sedmého dne, Evangelické církve metodistické, Slezské církve evangelické
a Církve bratrské. Nepřipojily se Církev československá husitská
a Českobratrská evangelická. Synodní rada této církve vydala v říjnu 2018
prohlášení, v němž potvrzuje, že se „nepřipojuje ke kategorickým soudům
zaznívajícím od představitelů některých církví ... Osobně jsme toho názoru, že
by se ČR měla přihlásit ke státům, které se nesmířují s různými formami
zneužití moci a smlouvu již ratifikovaly.“ Jiří Bochez (zkráceno)

Brněnská diecéze Církve čs. husitské zve na
Vikariátní konferenci
15. 2. 2024
Penzion Zahrada
Lipová 26, Brno

9:00 Pobožnost

9:45 Křesťan a gay: osobní pohled
Aleš Roztočil, právník a praktikující katolík

10:45 Homosexualita a terapie
Jiří Hort, terapeut a sociální pracovník

12:00 Vikariátní a diecézní záležitosti
12:15 Společné občerstvení

www.ccsbbrno.cz

Z probíhající diskuse nad otázkou přístupu církve k homosexualitě

Odpověď na polemiky k článku ze 43. čísla 2023 Českého zápasu

Dokončení ze str. 2
právního aj. vyhasnutí, pořád zde bude absence explicitní tolerance tohoto jevu ze strany Písma, jako je tomu u rozlukového listku.

IV. argument resp. návrh na zavedení obřadu požehnání stejnopohlavním párům

Každý narozený člověk je jistě tvorem Bohem milovaným, což mj. znamená, že je ve sféře Božího zájmu a Boží snahy o jeho dobro.

Požehnání, příp. přání dobra každému člověku, je nejen přípustné, ale je nezbytnou duchovní povinností (bohužel leckdy zanedbávanou) každého křesťana, včetně modliteb za každého, třeba i nepřátelsky nebo nemoudře se momentálně projevu-jícího bližního (Mt 5,44).

Toto požehnání každému jedinci však v sobě automaticky nezahrnuje žehnání každému jeho jednání, které ho napadne, a ani jakémukoliv vztahu s kýmkoliv, do kterého by chtěl vstupovat.

Případný církevní obřad by byl jednak bez opory v Bibli, ve které není ani přímý pokyn k žehnání stejnopohlavním párům, tak ale i bez alespoň výskytu podobného žehnajícího apod. jednání, které by si církev mohla vzít za příklad a následovat ho, tak jako je tomu u svazků párů opačného pohlaví, u nichž je biblicky jednoznačně prokazatelná Boží vůle a Boží žehnání (Gn 1,28). Zde řešená otázka totiž nezní, zda lze každému člověku upřímně přát vše dobré, ba nejlepší, zde je snad samozřejmé, že ano, ba dokonce cokoliv jiného by bylo lidsky i duchovně špatně. Otázka zde zní: zda lze takovému svazku žehnat ve jménu Boha dosvědčeného texty Starého a Nového zákona, ve jménu svatého Hospodina. Pro takové jednání církve zatím nikdo nepředložil oporu z textů Písma. Nadto jsou nejen homosexuální, ale i jiná nehete-

rosexuální jednání na mnoha místech Písma hodnocena jednoznačně negativně. Proto je příp. konsensus tak obtížný.

Jistě je nezbytné zkoumat a přihlížet k dobovému pozadí a situaci, ve které biblické texty vznikaly. Aby ale bylo možno říci, že jsou jakákoliv ustanovení převážně určena do tehdejší doby a dnes jejich platnost už vyhasla, měla by taková exegeze přednést přesvědčivé argumenty, v čem byla tehdejší situace jiná, a uvést teologické důvody pro změnu výkladu či přístupu k danému ustanovení. Pouhé prohlášení, že už žijeme v jiné době, by bylo nedostatečné.

Proto např. br. Radek vhodně připomíná důležitý soudobý vědecký poznatek, že homosexuální orientace je přinejmenším u části populace vrozenou daností a nikoliv otázkou volního rozhodnutí. To je jistě velmi důležitý nový úhel pohledu, který je třeba zohlednit, nicméně sám o sobě to není dostatečně silný argument – důvody viz výše, část II.

Stejně tak nemohou být argumentem současné dobové posuny v mravních normách ve společnosti, příp. státní právní úpravy svazku manželství apod., protože právě v tomto smyslu do obdobných situací jednotlivá negativní vymezení a zákazy Bible vznikala, a to jak v situaci Božího lidu Staré smlouvy, tak i církve Nového zákona, a cíleně se vůči nim vymezovala.

V. návrh: umožnit homosexuálně orientovaným osobám přístup ke svátosti kněžského svěcení
Takového konání již v církvi delší dobu probíhá, a to i na základě doporučení ÚR – viz ČZ č. 44. Pokud má však br. Radek na mysli – což z textu návrhu přímo neplyne, ale z celkového kontextu příspěvku by se i to mohlo předpokládat – umožnění kněžské služby osobám praktikujícím svou homosexuální orientaci, pak se vracím ke konstatování, že by nejprve měl u ta-

kového jednání existovat převažující konsensus ve vyrovnání se s biblickými texty, které takové jednání neschvalují. Pokud tento konsensus nepřevládá, dostával by se daný farář (či farářka) a spolu s ním i jeho náboženská obec mj. přinejmenším z hlediska pastoračního do překerní situace, kdy pro část stávajících, příp. potencionálních členů NO by takovýto služebník byl zdrojem, pokud ne přímo pohoršení, tak principiálního nesouhlasu, s nejrůznějšími možnými důsledky pro život dané obce. Zde nehovořím pouze teoreticky, protože jsem reálně já i někteří další mí kolegové vystaveni řadě dotazů laických sester a bratří, zda církev pozastaví službu duchovním, kteří veřejně do celostátních médií prezentují, že si sami vytváří a slouží ve směru ke stejnopohlavním párům neznámé žehnající obřady, které jdou mimo rámec řádů a obřadní příručky ČCŠH. Někteří se v této situaci dokonce světují, že jsou silně znepokojeni a v případě radikálních změn v oblasti nauky církve o manželství by zvažovali dokonce ukončení členství v církvi.

Učitelský úřad kněze nespočívá pouze v jeho slovech, ale i v jeho osobním životě, nikoliv ve smyslu jeho mravní aj. bezchybnosti, ale v jeho neustávající snaze o nápravu vlastních chyb skrze pokání a změnu chování. Protože nemalá část členů církve se přiklání k hodnocení stejnopohlavního života jako biblicky přinejmenším problematického, pak pro tyto sestry a bratry nemůže být takový kněz, nesnažící se o změnu svého chování v tomto směru, akceptovatelným pastýřem/pastýřkou.

Pokud církev nepřistoupí na možnost uzavření manželství stejnopohlavními páry, jak to navrhuje i br. Radek, pak kněz žijící ve vztahu, který svátost manželství neumožňuje, vydává svým životem povážlivé svědectví o nepotřebnosti této svátosti pro křesťanský rodinný život, což by bylo v rozporu s posláním naší církve sloužící sedmi svátostmi, včetně svátosti manželské.

Služebník/služebnice/, který při svobodě svého svědomí dlouhodobě upřednostňuje kompletní realizaci své neheterosexuální orientace, měl by se po tu dobu věnovat jiným, nefarářským službám v církvi, kde může uplatnit svá mnohá obdarování a vykonat mnoho dobrého.

Případný odklon od výkladové tradice staré tisíce let života Božího lidu je jistě možný, ale musí být velmi dobře a nezpochybnitelně teologicky podložen, jinak může být jen těžko odpovědně akceptován. Argument uchování otevřenosti novým společenským pohybům a ideám – v duchu zakladatelské generace ČCŠH – je platný, ale sám o sobě, bez dalšího hlubšího teologického zakotvení a zdůvodnění navrhovaných změn, nepostačuje. V případě neheterosexuální praxe navíc nejde o situaci moderní, ale možná i prehistorickou, jistě však už dávno předmojžišovskou. Je tedy otázkou, zda případné změny by bylo možno označit za modernizaci, nebo naopak za návrat v této věci o nemalou éru zpět do dob předkřesťanských a předizraelských.

K příspěvku br. Davida Frýdla

Několik sester a bratří z církve, neznajících blíže br. Davida, se mne s překvapením ptalo, proč místo věcné argumentace je jeho příspěvek směsí narážek na paralely se skrytým antisemitismem, na mindráky apod., na což jsem mohl jako odpověď nabídnout pouze pokrčení ramen. Protože se není věcně k čemu vyjádřit, pouze konstatuji, že podobné texty neprospívají diskuzi při společném hledání odpovědi na současné otázky církve a ani vzájemnému porozumění a respektu. V osobní rovině by každému z nás nemělo jít předně o naplnění našich přání, potřeb a našich představ o tom, co je správné, ale před tím vším o dotazování se na Boží vůli, ať už bude jakákoliv. A to, že tato Boží vůle bývá nejednou v naprostém rozporu s lidskými ambicemi a leckdy i přirozenými potřebami, vidíme na životních příbězích z dějin spásy většiny biblických postav, Abraha-

mem počínaje a třeba apoštoly konče. Potom nám také v církvi primárně nepůjde o to, jaký přístup k otázce homosexuality, nebo i v jakékoliv jiné otázce, převáží, jak to prosadit, tj. o to, co by se mi – z jakéhokoliv důvodu – více líbilo, anebo jak dlouho bude trvat hledání odpovědi, ale půjde nám o společné hledání Boží vůle v dnešní době. Hledání otevřené všem možnostem, ať už budou jakékoliv. A pokud bude zřejmé, že došlo k pokroku v poznání Boží vůle, v jakémkoliv (třeba i nečekaném) směru, bude cíl dosažen všemi. A to vše při zachovávaní vzájemné úcty a jednoty.

Jan Kohout

Únor ve Vršovickém divadle MANA

V únoru začíná cyklus nazvaný S dětmi do divadla. Produkce pro malé děti nabízí mnoho divadel, včetně toho našeho. Náš nový cyklus je určen pro rodiny s většími dětmi, které už vyrostly z pohádek. Nabízíme nejen představení srozumitelné a vstřícné k celé rodině, ale i možnost prožít příjemný rodinný podvečer. Po představení nabízíme zábavný rodinný kvíz a prohlídku divadelního zákulisí. Začínáme 18. 2. v 16 hodin – inscenací *Slyšel jsem svou zavolat své jméno* z prostředí kanadské divočiny s A. Petrášem a J. Smutnou v hlavních rolích.

Neobvyklou premiéru můžete zažít 23. 2. od 19.30 hodin. Dvě komedie od Pavla Kohouta *Pech pod střechou* a *Požár v suterénu* uvádíme v prostoru podkroví ve věži a v suterénu divadla. Evokují prostředí bytových divadel sedmdesátých let minulého století, kdy tyto aktovky vznikly. Zcela ojedinělý zážitek pro omezené množství diváků. V hlavních rolích uvidíte Z. Kalinu a E. Leimbergerovou. Vstupenky je třeba rezervovat s předstihem. Více na: www.vrsovickedivadlo.cz. red

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Uzdravení malomocného

Následující příběh se udál trošku jinak - je třeba verše správně seřadit, abyste dostali pořadí písmenek do tajenky. Kontrolu najdete v Mk 1,40-45.

1. JEŽÍŠ UŽ NEMOHL VEŘEJNĚ VEJÍT DO MĚSTA, ALE ZŮSTÁVAL VENKU NA OPUŠTĚNÝCH MÍSTECH. (I)
2. JEHO MALOMOCENSTVÍ SE HNED ZTRATIL A BYL OČIŠTĚN. (V)
3. PŘIŠEL K NĚMU MALOMOCNÝ. (B)
4. JEŽÍŠ MU POHZOIL A POSLAL JEJ IHNE PRYČ. (D)
5. ON VŠAK ODEŠEL A MNOHO O TOM VYPRÁVĚL A ROZHLAŠOVAL. (N)
6. A CHODIL K NĚMU ODEVŠAD. (I)
7. PROSIL HO NA KOLENOU: (U)
8. „JDI, UKAŽ SE KNĚZI A OBĚTUJ ZA SVÉ OČIŠTĚNÍ, CO MOJŽÍŠ PŘIKÁZAL - JIM NA SVĚDECTVÍ.“ (Č)
9. „CHCI, BUĎ ČISTÝ.“ (E)
10. NAŘÍDIL MU: „NE ABYS NĚKOMU NĚCO ŘÍKAL!“ (Ě)
11. JEŽÍŠ SE SLITOVAL, VZTÁHL RUKU, DOTKL SE HO A ŘEKL: (M)
12. „POKUD CHCEŠ, MŮŽEŠ MĚ OČISTIT.“ (Ď)

(Řešení z minulého čísla: Ježíš uzdravil Šimonovu tchyni i další nemocné.)
Jana Krajčířiková

Z ekumeny

Zbraslav a Burkina Faso

Leden je měsícem, kdy se křesťané na celém světě schází ke společným modlitbám. Každý rok připravují program církve v jiné zemi. Letošní modlitby připravili křesťané z Burkina Faso, afrického státu z oblasti Sahelu, v němž žije asi dvakrát více obyvatel než v České republice. Když se sejdou Češi, často nadávají na poměry. Kdo si přečte o životě v Burkina Faso, ztratí chuť na poměry u nás nadávat. Život je tam mnohem těžší než u nás.

Ve středu 24. ledna se sešli křesťané z katolické, pravoslavné, evangelické a husitské církve ke společným modlitbám v půvabné kapli sester Karmelitek v jejich zbraslavském klášteře. Modlili se za Burkina Faso, ale i za naši obec a za potřebné v ní. Vždyť biblickým textem, který do modliteb uváděl, byl příběh milosrdného Samaritána, vyzývající k aktivní pomoci bližnímu. Kdo otevře své srdce, má otevřít i peněženku. A tak součástí bohoslužby byla i sbírka, jejíž výsledek jsme odeslali na společný křesťansko – muslimský projekt k boji s hladem v Burkina Faso. Na závěr sestřičky pozvaly účastníky modliteb k bohatému pohoštění i vřidnému rozhovoru. A tak jim patří poděkování za to, že se letos ujaly role hostitelů, i za přátelskou podobu, již především díky nim celé shromáždění získalo. Evangelický farář Mikuláš Vymětal

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6.
Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Matoušová, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz.
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00.
Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamace: tel. 220 398 117.

